ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα) της 10ης Δεκεμβρίου 1987 *

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις 181 έως 184/86,

Sergio Del Plato, Giovanni Ferrari, Massimo Paruccini και **Enrico Rodari,** υπάλληλοι της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Κοινό Κέντρο Ερευνών της Ispra), εκπροσωπούμενοι από τον Marcel Slysny δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Ernest Arendt, Centre Louvigny, rue Philippe-II,

προσφεύγοντες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από το νομικό της σύμβουλο Δημήτριο Γκουλούση, επικουρούμενο από τον Robert Andersen, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, νομικό σύμβουλο, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθών,

που έχουν ως αντικείμενο:

1) την ακύρωση τεσσάρων αποφάσεων της 4ης Απριλίου 1986 με τις οποίες η Επιτροπή απέρριψε τις διοικητικές ενστάσεις που είχαν ασκήσει οι προσφεύγοντες κατά των αποφάσεων της επιτροπής ad hoc στην οποία είχε ανατεθεί η εκτίμηση της ικανότητας των μονίμων και εκτάκτων υπαλλήλων του επιστημονικού και του τεχνικού κλάδου της κατηγορίας Β για την άσκηση καθηκόντων της κατηγορίας Α και αρνήθηκε να περιλάβει τους προσφεύγοντες στον πίνακα των προσώπων που είναι ικανά για την άσκηση καθηκόντων της κατηγορίας Α·

2) να κρίνει ανεφάρμοστους το Δικαστήριο, βάσει του άρθρου 184 της Συνθήκης ΕΟΚ και του άρθρου 156 της Συνθήκης ΕΚΑΕ, τους διαδικαστικούς κανόνες για την έκδοση αποφάσεων περί μεταβολής κατηγορίας από Β προς Α για τους μονίμους και εκτάκτους υπαλλήλους του επιστημονικού και του τεχνικού κλάδου, οι οποίες δημοσιεύτηκαν στο από 24 Ιουνίου 1983 δελτίο ανακοινώσεων διοικητικής φύσεως υπ' αριθ. 409·

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

3) επικουρικώς, να διατάξει το Δικαστήριο τη νέα διεξαγωγή της διαδικασίας, αφενός, και, αφετέρου, να κρίνει άκυρη και χωρίς έννομο αποτέλεσμα τη ρητή απόρριψη των διοικητικών ενστάσεων των προσφευγόντων·

4) να διατάξει το Δικαστήριο την Επιτροπή να προσκομίσει όλα τα έγγραφα που αφορούν τους διάφορους προσφεύγοντες,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

συγκείμενο από τους J. C. Moitinho de Almeida, πρόεδρο τμήματος, U. Everling και Y. Galmot, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: J. Mischo
γραμματέας: J. A. Pompe, βοηθός γραμματέας

έχοντας υπόψη την έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 24ης Σεπτεμβρίου 1987,

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 28ης Οκτωβρίου 1987,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με τέσσερα δικόγραφα που κατέθεσαν στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 21 Ιουλίου 1986, οι Del Plato, Ferrari, Paruccini και Rodari, υπάλληλοι της κατηγορίας Β του επιστημονικού και τεχνικού κλάδου, υπηρετούντες στο Κοινό Κέντρο Ερευνών της Ispra άσκησαν προσφυγές με τις οποίες ζητούν την ακύρωση τεσσάρων αποφάσεων που κοινοποιήθηκαν με έγγραφο της 16ης Σεπτεμβρίου 1985, με τις οποίες η επιτροπή ad hoc, στην οποία είχε ανατεθεί να εκτιμήσει την ικανότητα των υπαλλήλων της κατηγορίας Β του επιστημονικού και του τεχνικού κλάδου να ασκήσουν καθήκοντα της κατηγορίας Α, αρνήθηκε να τους περιλάβει στον προβλεπόμενο προς τούτο πίνακα επιτυχόντων.

2 Με τα ίδια δικόγραφα οι Del Plato, Ferrari, Paruccini και Rodari ζητούν επιπλέον από το Δικαστήριο να κρίνει ανεφάρμοστους, βάσει του άρθρου 184 ΕΟΚ και του άρθρου 156 ΕΚΑΕ, τους « διαδικαστικούς κανόνες » που θέσπισε η Επιτροπή. Τέλος, ζητούν « επικουρικώς » από το Δικαστήριο, αφενός, να διατάξει την επανάληψη της διαδικασίας, αφετέρου, να ακυρώσει τις αποφάσεις με τις οποίες απορρίφθηκαν οι διοικητικές ενστάσεις των προσφευγόντων και, τρίτον, να διατάξει την Επιτροπή να προσκομίσει όλα τα έγγραφα της εξεταστικής επιτροπής που αφορούν τους προσφεύγοντες.

3 Το 1983, οι προσφεύγοντες υπέβαλαν αίτηση προκειμένου να μεταβούν στην κατηγορία Α. Οι αιτήσεις αυτές εξετάσθηκαν από μια επιτροπή ad hoc, σύμφωνα με τους « διαδικαστικούς κανόνες για την έκδοση αποφάσεων περί μεταβάσεως από την κατηγορία Β στην κατηγορία Α, για τους μονίμους και εκτάκτους υπαλλήλους του επιστημονικού και του τεχνικού κλάδου » (στο εξής: διαδικαστικοί κανόνες), που θέσπισε η Επιτροπή στις 3 Ιουνίου 1983 (*Πληροφορίες διοικητικής φύσεως*, αριθ. 409 της 24ης Ιουνίου 1983).

4 Μετά το πέρας της διαδικασίας, ο πρόεδρος της επιτροπής ad hoc και ο γενικός διευθυντής προσωπικού και διοικήσεως της Επιτροπής πληροφόρησαν τους ενδιαφερόμενους με έγγραφο της 16ης Σεπτεμβρίου 1985 ότι η επιτροπή ad hoc αποφάσισε να μην τους περιλάβει στον πίνακα των υπαλλήλων που κρίθηκαν ικανοί για την άσκηση καθηκόντων της κατηγορίας Α. Οι διοικητικές ενστάσεις που υπέβαλαν οι Del Plato, Ferrari, Paruccini και Rodari κατά των αποφάσεων αυτών, σύμφωνα με το άρθρο 90 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων, απορρίφθηκαν με αποφάσεις της Επιτροπής της 4ης Απριλίου 1986.

5 Οι προσφεύγοντες ζητούν κυρίως την ακύρωση όλων αυτών των αποφάσεων και επικαλούνται σχετικώς την αναρμοδιότητα της επιτροπής ad hoc, την παράβαση των περί διαγωνισμών κανόνων του παραρτήματος III του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων, την παραβίαση της αρχής της ισότητας, διάφορες πλημμέλειες κατά τη διεξαγωγή των επί μέρους συνεντεύξεων, μη τήρηση των προθεσμιών των σχετικών με τις εξετάσεις, την ασάφεια των πρακτικών των εργασιών της Επιτροπής από τα οποία δεν προκύπτει πώς υπολογίστηκαν οι βαθμοί τους, την παραβίαση των δικαιωμάτων άμυνας, καθότι διαβιβάστηκε ένα ερωτηματολόγιο στους ιεραρχικούς προϊσταμένους τους, ενώ στους ίδιους δεν δόθηκε η δυνατότητα να απαντήσουν και, τέλος, ο Paruccini, το γεγονός ότι η εργασία που υπέβαλε δεν εξετάστηκε με επαρκή σοβαρότητα και δοκιμότητα.

6 Στην έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση περιγράφεται το κανονιστικό πλαίσιο της διαφοράς και εκτίθενται οι ισχυρισμοί και τα επιχειρήματα των διαδίκων. Τα στοιχεία αυτά του φακέλου δεν επαναλαμβάνονται πιο κάτω παρά μόνο καθόσον απαιτείται για να σχηματίσει κρίση το Δικαστήριο.

7 Πριν εισέλθει στην ουσία, η Επιτροπή προβάλλει ένσταση απαραδέκτου η οποία πρέπει να εξεταστεί κατά προτεραιότητα.

Επί της ενστάσεως απαραδέκτου που πρόβαλε η Επιτροπή κατά ορισμένων ισχυρισμών

8 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι οι περισσότεροι από τους ισχυρισμούς που προβάλλουν οι προσφεύγοντες είναι απαράδεκτοι καθόσον αμφισβητούν τη νομιμότητα των « διαδικαστικών κανόνων », που θεσπίστηκαν το 1983 και κατέστησαν απρόσβλητοι διότι δεν αμφισβητήθηκαν εγκαίρως.

9 Πρέπει να σημειωθεί σχετικώς ότι ο υπάλληλος μπορεί, στο πλαίσιο της προσφυγής του άρθρου 91 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων και στην περίπτωση πράξεως γενικού χαρακτήρα που πρόκειται να τεθεί σε εφαρμογή με σειρά ατομικών αποφάσεων, να επικαλεσθεί το παράνομο της πράξεως αυτής στρεφόμενος κατά της ατομικής απόφασης που τον αφορά (απόφαση της 18ης Μαρτίου 1975, συνεκδικασθείσες υποθέσεις 44, 46 και 49/74, Acton κατά Επιτροπής, Συλλογή 1975, σ. 383).

10 Όπως έχει κρίνει το Δικαστήριο (απόφαση της 9ης Οκτωβρίου 1984 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 80 έως 83/81 και 182 έως 185/82, Adam και λοιποί κατά Επιτροπής, Συλλογή 1984, σ. 3411), ναι μεν οι « διαδικαστικοί κανόνες » δεν μπορούν να χαρακτηριστούν ως κανόνας δικαίου τον οποίο οφείλει να τηρεί η διοίκηση σε κάθε περίπτωση, περιέχουν όμως κανόνα συμπεριφοράς που υποδεικνύει την ακολουθητέα τακτική, από τον οποίο η διοίκηση δεν μπορεί να παρεκκλίνει σε συγκεκριμένη περίπτωση χωρίς να προσδιορίσει τους σχετικούς λόγους που πρέπει να συμβιβάζονται με την αρχή της ίσης μεταχείρισης. Οι « διαδικαστικοί κανόνες » συνιστούν δηλαδή πράξη γενικού χαρακτήρα. Επομένως, οι ενδιαφερόμενοι υπάλληλοι μπορούν να επικαλεστούν το παράνομο των κανόνων αυτών, καίτοι δεν έχουν αμφισβητηθεί απευθείας, στο πλαίσιο προσφυγής κατά ατομικών αποφάσεων που έχουν εκδοθεί βάσει αυτών.

11 Επομένως η ένσταση απαραδέκτου που ήγειρε η Επιτροπή είναι απορριπτέα.

Επί του ισχυρισμού της αναρμοδιότητας της επιτροπής ad hoc

12 Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι ναι μεν το άρθρο 98 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως εισάγει παρέκκλιση από την παράγραφο 2 του άρθρου 45 του κανονισμού, κατά την οποία « η μετάβαση υπαλλήλου από κλάδο η κατηγορία σε άλλο κλάδο ή ανώτερη κατηγορία δύναται να γίνει μόνο μετά από διαγωνισμό », πλην όμως δεν θίγονται οι διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 45, κατά την οποία « η προαγωγή κατά βαθμό παρέχεται με απόφαση της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής ». Επομένως, η Επιτροπή δεν μπορούσε να αναθέσει στη συσταθείσα με τους « διαδικαστικούς κανόνες » ad hoc επιτροπή την αρμοδιότητα να καταρτίζει τον πίνακα των υποψηφίων που μπορούν να μεταβούν σε άλλο κλάδο ή σε ανώτερη κατηγορία.

13 Πρέπει να σημειωθεί, πρώτον, ότι δυνάμει του άρθρου 45, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, η προαγωγή συνεπάγεται την κατάληψη από τον υπάλληλο του αμέσως ανωτέρω βαθμού της κατηγορίας ή του κλάδου στον οποίο ανήκει. Κατά συνέπεια οι διατάξεις της παραγράφου 1 δεν έχουν εφαρμογή στην περίπτωση αλλαγής κατηγορίας των ενδιαφερομένων υπαλλήλων, όπως είναι η προκειμένη.

14 Σημειωτέον, δεύτερον, ότι το άρθρο 45, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως ορίζει ότι καταρχήν η μετάβαση υπαλλήλου από κλάδο ή κατηγορία σε άλλο κλάδο ή ανώτερη κατηγορία μπορεί να γίνει μόνο μετά από διαγωνισμό,πλην όμως το άρθρο 98, δεύτερη παράγραφος, ορίζει ότι « οι διατάξεις του άρθρου 45, παράγραφος 2, δεν εφαρμόζονται στους υπαλλήλους που αναφέρονται στο άρθρο 92 ». Από το συνδυασμό των διατάξεων αυτών προκύπτει ότι επιτρέπουν μεν στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή να αποφασίσει τη μετάβαση υπαλλήλων του επιστημονικού και του τεχνικού κλάδου σε ανώτερη κατηγορία χωρίς να ακολουθήσει τη διαδικασία του διαγωνισμού, δεν έχουν όμως ούτε ως αντικείμενο ούτε ως αποτέλεσμα να της απαγορεύσουν να εφαρμόσει τη διαδικασία αυτή.

15 Αν ληφθεί υπόψη η ευχέρεια εκτιμήσεως που έχει εν προκειμένω, η Επιτροπή νομίμως εφήρμοσε διαδικασία « sui generis », διαφορετική από πολλές σκοπιές της διαδικασίας του διαγωνισμού κατά την έννοια του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, ενώ συγχρόνως εμπνεύστηκε από την τεχνική του διαγωνισμού και μάλιστα ανέθεσε στην επιτροπή ad hoc την αρμοδιότητα να καταρτίζει οριστικό πίνακα επιτυχόντων, από τον οποίο η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή οφείλει οπωσδήποτε να επιλέξει τους υπαλλήλους που μπορούν να αλλάξουν κατηγορία.

16 Επομένως ο ισχυρισμός της αναρμοδιότητας της επιτροπής ad hoc είναι απορριπτέος.

Επί του ισχυρισμού της παραβιάσεως των περί διαγωνισμών κανόνων του παραρτήματος III του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως

17 Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι, στην πραγματικότητα, η Επιτροπή διοργάνωσε διαγωνισμό και, επομένως, όφειλε να τηρήσει τους κανόνες του παραρτήματος III του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως που διέπουν τη διαδικασία διαγωνισμού.

18 Πρέπει να σημειωθεί, όπως προαναφέρθηκε, ότι η Επιτροπή δεν διοργάνωσε εν προκειμένω διαγωνισμό, αλλά εφήρμοσε διαδικασία επιλογής « sui generis ». Επομένως οι προσφεύγοντες κακώς υποστηρίζουν ότι οι « διαδικαστικοί κανόνες » έπρεπε να συνάδουν προς όλους τους κανόνες τους παραρτήματος III του κανονονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως και συγκεκριμένα προς τη διάταξη ότι ο κατάλογος επιτυχόντων πρέπει να περιλαμβάνει αριθμό υποψηφίων τουλάχιστον διπλάσιο από τον αριθμό των προς πλήρωση θέσεων, υποχρέωση που ισχύει άλλωστε μόνο « στο μέτρο που είναι δυνατό ».

Επί του ισχυρισμού της παραβιάσεως της ισότητας εις βάρος των υποψηφίων πτυχιούχων πανεπιστημίου ή ανώτατης σχολής

19 Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι η απαλλαγή από την υποβολή εργασίας που προβλέπουν οι « διαδικαστικοί κανόνες » υπέρ των υπαλλήλων πτυχιούχων πανεπιστημίου ή ανωτάτης σχολής, του επιστημονικού ή τεχνικού τομέα, είχε ως αποτέλεσμα στην πραγματικότητα ότι οι υποψήφιοι αυτοί περιήλθαν σε μειονεκτική θέση σε σύγκριση με τους άλλους.

20 Πρέπει να σημειωθεί ότι « οι διαδικαστικοί κανόνες » τότε μόνο θα μπορούσαν να θεωρηθούν ως μη κανονικοί αν η διαδικασία επιλογής είχε διαρρυθμιστεί κατά τέτοιο τρόπο ώστε, στην πραγματικότητα, η μη υποβολή εργασίας ήταν ικανή να βλάψει τους υποψηφίους για τους οποίους ίσχυε η απαλλαγή. Όπως όμως προκύπτει από τη δικογραφία δεν υπήρχε τέτοιο ενδεχόμενο.

21 Ως προς το σημείο αυτό πρέπει να παρατηρηθεί ιδίως ότι η τεχνικού χαρακτήρα συνέντευξη με τους υποψηφίους ήταν αφιερωμένη, στην περίπτωση μεν των υποψηφίων που υπέβαλαν εργασία, σε προφορική ανάπτυξη επ' αυτής, ενώ για τους πτυχιούχους υποψηφίους που δεν είχαν την υποχρέωση υποβολής εργασίας σε προφορική

ανάπτυξη επί θέματος της επιλογής και της ειδικότητάς τους. Επομένως, οι προσφεύγοντες, που είναι πτυχιούχοι και δεν είχαν την υποχρέωση υποβολής εργασίας, κακώς υποστηρίζουν ότι, αντίθετα με τους μη πτυχιούχους συναγωνιστές τους, αναγκάστηκαν να πραγματευθούν θέματα εκτός του τομέα των γνώσεών τους.

22 Υπό τις συνθήκες αυτές δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι οι « διαδικαστικοί κανόνες », καθαυτοί, ή κατά τον τρόπο της συγκεκριμένης εφαρμογής τους, είχαν ως αποτέλεσμα ότι έθεσαν σε μειονεκτική θέση τους υποψηφίους πτυχιούχους πανεπιστημίου ή ανωτάτης σχολής, και ο υπό κρίση ισχυρισμός είναι απορριπτέος.

Επί του ισχυρισμού της πλημμελούς διεξαγωγής της συνεντεύξεως

23 Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι η συνέντευξη, που διήρκεσε ένα τέταρτο της ώρας, είχε πολύ γενικό χαρακτήρα και πολύ μικρή διάρκεια.

24 Πρέπει να διευκρινιστεί ότι η γενικού χαρακτήρα συνέντευξη που έγινε κατά τον ίδιο ακριβώς τρόπο με τους υποψηφίους και των δύο κατηγοριών αποτελούσε συνέχεια μιας προφορικής ανάπτυξης και μιας τεχνικού χαρακτήρα συνέντευξης, είτε επί της εργασίας που υπέβαλε ο υποψήφιος είτε επί θέματος της επιλογής και της ειδικότητάς του. Τίποτα δεν απαγόρευε στην επιτροπή ad hoc να τις συμπληρώσει με μια συνέντευξη ευρύτερου χαρακτήρα προκειμένου να εκτιμήσει τις γενικές γνώσεις των υποψηφίων, ιδίως στον επιστημονικό ή τεχνικό τομέα, γνώσεις οι οποίες είναι αναγκαίες για την άσκηση των καθηκόντων για τα οποία είχαν υποβάλει αίτηση.

25 Κατά τα λοιπά από τη δικογραφία δεν προκύπτει ότι οι συνθήκες υπό τις οποίες διεξήχθησαν οι συνεντεύξεις ή τα θέματα που εξετάστηκαν ήταν ικανά να θέσουν σε μειονεκτική θέση ορισμένους υποψηφίους.

26 Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν επίσης ότι έπρεπε να τηρηθούν πρακτικά για κάθε συνέντευξη. Αρκεί να σημειωθεί σχετικώς ότι ο τύπος αυτός δεν προβλέπεται από τους « διαδικαστικούς κανόνες » και ότι λαμβανομένων υπόψη όλων των εγγράφων της δικογραφίας, η έλλειψη της διατυπώσεως αυτής δεν ήταν ικανή να βλάψει τα συμφέροντα των υποψηφίων ούτε να εμποδίσει τον έλεγχο του Δικαστηρίου επί της διεξαγωγής της διαδικασίας επιλογής.

27 Άρα ο υπό κρίση ισχυρισμός είναι απορριπτέος.

Επί του ισχυρισμού ότι η επιτροπή ad hoc δεν τήρησε τις προθεσμίες που είχε τάξει η « ανακοίνωση προς τους μονίμους και εκτάκτους υπαλλήλους του επιστημονικού και του τεχνικού κλάδου της κατηγορίας Β » της 24ης Ιουνίου 1983

28 Με την ανακοίνωση των « διαδικαστικών κανόνων » προς τους ενδιαφερομένους υπαλλήλους η Επιτροπή δήλωσε ότι « υπό την επιφύλαξη επιβεβαιώσεως » η επιτροπή ad hoc θα μπορούσε να συνέλθει « τέλος Οκτωβρίου-αρχές Νοεμβρίου 1983 » και θα τελείωνε τις εργασίες της « το Δεκέμβριο του 1984 ». Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι το χρονοδιάγραμμα αυτό δεν τηρήθηκε.

29 Όπως προκύπτει από τη διατύπωση της ανακοίνωσης αυτής, οι σχετικές ημερομηνίες είχαν απλώς ενδεικτικό χαρακτήρα. Επομένως, η μη τήρησή τους δεν είναι εν πάση περιπτώσει ικανή να θίξει το νόμιμο των προσβαλλόμενων αποφάσεων.

Επί του ισχυρισμού ότι τα πρακτικά των εργασιών της επιτροπής δεν δείχνουν κατά ποιο τρόπο υπολογίστηκαν οι βαθμοί των διαφόρων υποψηφίων

30 Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι από τα πρακτικά των εργασιών της επιτροπής δεν προκύπει με ποια μέθοδο βαθμολογήθηκαν οι διάφοροι υποψήφιοι.

31 Το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να εξετάζει μόνο αν η εκτίμηση των προσόντων των διαφόρων υποψηφίων, καθώς και οι μέθοδοι εκτιμήσεως που εφήρμοσε η επιτροπή ad hoc, πάσχουν από προφανή πλάνη (απόφαση της 16ης Ιουνίου 1987 στην υπόθεση 40/86, Κολιβάς κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 2643). Ωστόσο καμιά διάταξη των « διαδικαστικών κανόνων » ή γενική αρχή δεν επέβαλε στην εν λόγω επιτροπή την υποχρέωση να εκθέσει λεπτομερώς στα πρακτικά των εργασιών της τις μεθόδους εκτιμήσεως που εφήρμοσε.

32 Όπως προκύπτει από το σύνολο των εγγράφων της δικογραφίας, κάθε υποψήφιος βαθμολογήθηκε μετά από κάθε συνέντευξη. Ο βαθμός για την πρώτη συνέντευξη διορθώθηκε με τη χορήγηση πρόσθετων βαθμών στην περίπτωση των υποψηφίων που

είχαν να παρουσιάσουν « καλές » και « εξαίρετες » δημοσιεύσεις. Ο βαθμός αυτός αποτέλεσε το ένα τρίτο, ενώ ο βαθμός της δεύτερης συνέντευξης τα δύο τρίτα του τελικού βαθμού.

33 Δεν προκύπτει ότι αυτές οι μέθοδοι εκτιμήσεως φέρουν το στίγμα προφανούς πλάνης, ικανής να παραβιάσει την ισότητα μεταξύ των υποψηφίων ή την ορθή εκτίμηση των προσόντων τους. Επομένως, ο σχετικός ισχυρισμός είναι απορριπτέος.

Επί του ισχυρισμού ότι διαβιβάστηκε ένα ερωτηματολόγιο στον ιεραρχικό προϊστάμενο κάθε υποψηφίου

34 Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν, πρώτον, ότι η επιτροπή κακώς απέστειλε στερεότυπο ερωτηματολόγιο στους ιεραρχικούς προϊσταμένους των υποψηφίων, δεδομένου ότι « οι διαδικαστικοί κανόνες » προέβλεπαν μόνο, στην παράγραφο 2 του σημείου III, « ενδεχόμενη συνέντευξη με τον υποψήφιο και αν παρίσταται ανάγκη με τους ιεραρχικούς προϊσταμένους του προς συλλογή περαιτέρω πληροφοριών ». Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν, δεύτερον, ότι τα εν λόγω στερεότυπα ερωτηματολόγια δεν μπορούσαν να ληφθούν εγκύρως υπόψη χωρίς να δοθεί στους υποψηφίους η δυνατότητα να σχολιάσουν το περιεχόμενό τους.

35 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος του ισχυρισμού, από την ίδια τη διατύπωση του σημείου III, παράγραφος 2, στοιχείο α), των « διαδικαστικών κανόνων » προκύπτει ότι οι διατάξεις αυτές έχουν σκοπό να δώσουν τη δυνατότητα στην επιτροπή να συμπληρώσει τους φακέλους των υποψηφίων με πληροφορίες που συλλέγει ιδίως από τους ιεραρχικούς προϊσταμένους των. Δεν συνιστά καταχρηστική ερμηνεία των διατάξεων αυτών το γεγονός ότι η επιτροπή θεώρησε ότι η διαβίβαση στερεότυπου ερωτηματολογίου στους ιεραρχικούς προϊσταμένους των ενδιαφερομένων παρέχει εγγύηση ισοδύναμη μ' αυτήν που δίνει η συνέντευξη με τους προϊσταμένους.

36 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του ισχυρισμού, πρέπει να σημειωθεί ότι το Δικαστήριο έκρινε, σχετικά με διαγωνισμό, ότι εφόσον η εξεταστική επιτροπή θεμελιώνει την κρίση της σε στοιχεία όπως οι πληροφορίες και γνώμες των ιεραρχικών προϊσταμένων, πρέπει να δίνεται η δυνατότητα στους υποψηφίους να λαμβάνουν θέση επί των απόψεων που διατυπώνουν για το άτομό τους οι εν λόγω ιεραρχικοί προϊστάμενοι (απόφαση της 11ης Μαρτίου 1986 στην υπόθεση 294/84, Hermanus Adams και λοιποί, Συλλογή 1986, σ. 977). Πάντως, η μη τήρηση αυτής της διατυπώσεως δεν ήταν εν προκειμένω ικανή να θίξει το κύρος της διαδικασίας επιλογής. Πράγματι, όπως προκύπτει

από τη δικογραφία και από την ενώπιον του Δικαστηρίου συζήτηση, οι απαντήσεις των ιεραρχικών προϊσταμένων ήταν όλες ευνοϊκές για τους προσφεύγοντες και τους αναγνωρίζουν τα αναγκαία προσόντα για την άσκηση καθηκόντων της κατηγορίας Α. Υπό τις συνθήκες αυτές δεν πιθανολογείται ότι αν δεν είχε συντελεστεί αυτή η παρατυπία οι προσβαλλόμενες αποφάσεις θα ήταν διαφορετικές. Επομένως, ο υπό κρίση ισχυρισμός είναι απορριπτέος.

Επί του ισχυρισμού του Paruccini ότι η εργασία που υπέβαλε δεν εξετάστηκε υπό ορθές συνθήκες

37 Πρέπει να σημειωθεί, πρώτον, ότι ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η εργασία του δεν εξετάστηκε από την επιτροπή χωρίς όμως να προσκομίζει καμιά απόδειξη υπέρ του ισχυρισμού αυτού που διαψεύδεται από τη δικογραφία.

38 Ο προσφεύγων υποστηρίζει επίσης ότι η εργασία του, λόγω του τεχνικού χαρακτήρα της, έπρεπε να εξεταστεί από εμπειρογνώμονα. Όμως, « οι διαδικαστικοί κανόνες » προβλέπουν μόνον ότι « η Επιτροπή μπορεί να ορίσει εμπειρογνώμονες που θα την βοηθήσουν κατά την υποβολή της εργασίας και την εξέτασή της, παρουσία του υποψηφίου » χωρίς όμως να της επιβάλλουν τη σχετική υποχρέωση. Εξάλλου, από τη δικογραφία δεν προκύπτει ότι το θέμα της εν λόγω εργασίας ήταν τόσο τεχνικό ώστε η εκτίμηση του περιεχομένου της επέβαλε το διορισμό εμπειρογνώμονα και δεν μπορούσε να πραγματοποιηθεί εγκύρως από τον πρόεδρο της επιτροπής.

39 Από τις παραπάνω σκέψεις προκύπτει ότι το αίτημα της ακυρώσεως των προσβαλλομένων αποφάσεων είναι απορριπτέο. Απορριπτέα είναι, επομένως, και τα περαιτέρω αιτήματα τα οποία υποβλήθηκαν μόνο για την περίπτωση που θα γινόταν δεκτό το αίτημα της ακυρώσεως, και δεν απαιτείται να αποφανθεί το Δικαστήριο επί του παραδεκτού τους.

40 Επομένως, οι προσφυγές των Del Plato, Ferrari, Paruccini και Rodari πρέπει να απορριφθούν στο σύνολό τους.

Επί των δικαστικών εξόδων

41 Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Σύμφωνα όμως με το άρθρο 70 του κανονι-

σμού διαδικασίας, προκειμένου περί προσφυγών υπαλλήλων των Κοινοτήτων, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει τις προσφυγές.

2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Moitinho de Almeida Everling Galmot

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 10 Δεκεμβρίου 1987.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος

J. C. Moitinho de Almeida